RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER

A R R E S T

nr. 224.464 van 8 augustus 2013
in de zaak A. 209.652/XIV-35.147.

In zake : Mohamed ELIDRISSI
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jürgen Millen
kantoor houdend te 3730 Hoeselt
Tongersesteenweg 4, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van Justitie

---

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 3 augustus 2013, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 29 juli 2013 van "de gevangenisdirecteur van Hasselt waarin aan verzoeker als tuchtsanctie 20 dagen individueel regime werd opgelegd en dit aansluitend op zijn huidige sanctie".

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

Bij beschikking nr. 22 van 5 augustus 2013 wordt aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging verleend voor wat de schorsingsprocedure betreft.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 augustus 2013 om 14.00 uur.

Staatsraad Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jurgen Millen, die verschijnt voor de verzoekende partij, en attaché Valérie Arickx, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is gedetineerd in de gevangenis van Hasselt.

3.2. Op 24 juli 2013 wordt lastens de verzoeker een rapport aan de directeur opgesteld, waarin het volgende wordt gesteld :

> "Bij het terugkeren van het douchen, zag ik Elidrissi Mohamed bij het open winket van 2002 [I. S.] staan. Elidrissi kreeg een zwart voorwerp toegestoken langs het winket. Toen ik hem vroeg om dit voorwerp af te geven weigerde hij dit pertinent. Volgens hem had hij niets gekregen van [I. S.]. Ik vroeg hem dit nogmaals en hij antwoordde met 'Fuck you, ik geef hier niets af'. Tijdens deze discussie zag ik een zwart gsm toestel uit zijn handdoek steken. Ik heb dit toestel onmiddellijk vastgegrepen en uit de handdoek kunnen nemen. Ondertussen is mijn collega toegesneld bij het horen van deze discussie en hebben we Elidrissi onder lichte dwang in zijn cel opgesloten.
>
> Na contact van Pbap [V.G.] met de Paco, is er een naaktfouille uitgevoerd. Bij de daarop volgende celcontrole zijn er bij Elidrissi volgende voorwerpen gevonden: metalen mes en vork welke aangescherpt en verwrongen zijn, hoofdtelefoon waarvan de aansluitfiche verdwenen is, scartkabel waaraan geknoeid is en 2 kleine zwarte kabeltjes.
>
> Achter het frontpaneel van de frigo waren er in de isolatielaag 2 holtes gemaakt. Hierin stak er een zwart kabeltje en een gsm batterij.
>
> De koelkast is van de cel verwijdert en de micro golfoven is door Omg meegenomen voor verdere controle."

3.3. Op 25 juli 2013 wordt de verzoeker de tuchtstraf “afzondering in de aan de gedetineerde toegewezen verblijfsruimte”, met bezoek achter glas en de toelating tot deelneming aan de individuele wandeling en individuele eredienst, opgelegd van 23 juli 2012 tot en met 7 augustus 2013 (grote individuele wandeling). Deze beslissing verwijst naar de feiten vermeld in een rapport aan de directeur van 23 juli 2013.

3.4. Op 29 juli 2013 wordt de verzoeker in aanwezigheid van zijn raadsman gehoord inzake de feiten vervat in het sub 3.2. vermelde rapport van 24 juli 2013.

3.5. Nog op 29 juli 2013 legt de gevangenisdirecteur de tuchtsanctie “afzondering in de aan de gedetineerde toegewezen verblijfsruimte” op voor een periode van twintig dagen, “aansluitend op zijn huidige sanctie”. Bezoek achter glas en eredienst op cel is toegestaan, doch geen toelating tot deelname aan vormingsactiviteiten in gemeenschappelijk verband. Deze beslissing verwijst naar de feiten vermeld in het rapport van 24 juli 2013 en is als volgt gemotiveerd:

> “Betrokkene heeft bewust het reglement overtreden op verschillende manieren:
>
> - Betrokkene heeft opzettelijk materiaal van de gevangenis beschadigd (koelkast, vork). De koelkast werd beschadigd om niet toegestane voorwerpen in te verstoppen. Betrokkene beweert dat hij de vork niet heeft aangescherpt, doch hij heeft ook niet bij de opmaak van de celinventaris het personeel hierop attent gemaakt. Gezien betrokkene in het verleden reeds betrokken was bij vechtpartijen en er sterke aanwijzingen zijn dat betrokkene het voorwerp was van afrekeningen; gezien er sterke vermoedens zijn dat betrokkene handelt in verboden voorwerpen; kan het zijn dat betrokkene een voorwerp aangescherpt heeft om als wapen te gebruiken.
> - Daarnaast werd betrokkene gevat met een gsm en wist hij dat hij daarvoor zou gesanctioneerd worden. Dit belette niet dat hij alweer een gsm in zijn bezit had. Ondanks de aanmaning van de penitentiair beambte wilde hij de gsm niet afgeven toen die door de beambte werd gezien. De beambte kon die uiteindelijk, en zonder dat een lichaamsfouille daarvoor nodig was, afnemen.
>
> GSM’s zijn niet toegestaan in de gevangenis, betrokkene weet dit daar hij niet aan zijn proefstuk toe is en geregeld een tuchtsanctie opliep omwille van GSM-bezit:
>
> - Het doorgeven van bezittingen verstoren de interne orde en veiligheid binnen een penitentiaire inrichting.
> - Aangezien dit voorwerp op illegale wijze de gevangenis is binnengekomen en betrokkene als gebruiker mee betrokken is in de smokkel van verboden voorwerpen binnen de gevangenis.

- Ervaring ons leert dat GSM's in de gevangenissen heel wat overlast veroorzaken: bezoekers die ongewenst telefonisch worden lastig gevallen, gebruik van de GSM als ruilmiddel,...

Aangezien betrokkene in het verleden reeds talrijke tuchtsancties opliep en er steeds opnieuw voor kiest om het reglement van de gevangenis te overtreden en zich met ontoelaatbare praktijken bezig te houden;

Aangezien betrokkene door zijn gedrag telkens opnieuw de veiligheid van gedetineerden en personeel hiermee in gevaar brengt;

Wordt een tuchtsanctie opgelegd dat voorkomt dat betrokkene de komende weken in contact komt met andere gedetineerden."

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

Standpunt van de verwerende partij

4. Ter terechtzitting werpt de verwerende partij op dat de vordering om twee redenen niet ontvankelijk is: het verzoekschrift omvat noch een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid aantonen, noch een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Beoordeling

5. Artikel 16, § 2, 6°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State bepaalt dat, als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, het verzoekschrift dient te bevatten "een uiteenzetting van de feiten die van aard zijn aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte (…) de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.".

De Raad van State stelt vast dat verzoeker nalaat om in het inleidend verzoekschrift aan de besproken grondvoorwaarde voor de schorsing in een afzonderlijke rubriek of hoofdstuk aandacht te geven. Omdat evenwel geen overdreven formalisme moet worden betracht, aanvaardt de Raad te dezen dat het hierna weergegeven betoog dat de verzoeker in zijn verzoekschrift aanbrengt ter

adstructie van zijn belang, evenzeer op de voorwaarde van het nadeel is te betrekken.

Uit het verzoekschrift blijken derhalve genoegzaam de feiten die, naar de mening van de verzoeker, aantonen dat dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

De exceptie wordt verworpen.

6. Wat de exceptie betreft afgeleid uit het ontbreken van een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid aantonen, is er vooralsnog geen aanleiding om deze exceptie te onderzoeken, nu niet is voldaan, zoals zal blijken, aan één van de schorsingsvoorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

V. Onderzoek van de vordering

7. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel

8. Onder het kopje “belang in hoofde van verzoeker” zet de verzoeker uiteen dat het opleggen van een tuchtsanctie tot gevolg heeft dat zijn bewegingsvrijheid in de gevangenis wordt beperkt en dat bovendien zelfs niet wordt gezegd op welke datum de bestreden tuchtsanctie *in concreto* wordt

"opgestart". Ook betoogt hij dat hem twee keer een tuchtsanctie wordt opgelegd terwijl volgens hem voor de tuchtvergrijpen vervat in de rapporten van 23 en 24 juli 2013 één tuchtsanctie kon worden opgelegd, alsook dat hem een tuchtsanctie wordt opgelegd zonder dat de gevangenisdirecteur is ingegaan op zijn argumenten om geen tuchtsanctie op te leggen. Ten slotte voert de verzoeker aan dat de tuchtsanctie invloed kan hebben op de tenuitvoerlegging van zijn straf. Aan de ene kant kan de gevangenisdirectie, wanneer de verzoeker het voorwerp van een nieuwe tuchtprocedure zou uitmaken, verwijzen naar de thans aangevochten tuchtrechterlijke beslissing, aan de andere kant kan de houding van de verzoeker een rol spelen bij het (eventueel) toekennen van uitgaansfaciliteiten of strafuitvoeringsmodaliteiten door respectievelijk de dienst detentiebeheer en de strafuitvoeringsrechtbanken.

Beoordeling

9. De bestreden beslissing beperkt weliswaar de bewegingsvrijheid en de contactmogelijkheden van verzoeker en vormt gewis een nadeel voor hem, maar dit nadeel vertoont op zich niet de vereiste ernst om een schorsing van de bestreden beslissing te rechtvaardigen. De verzoeker geeft niet aan waarom dat in zijn geval anders zou zijn en in het bijzonder niet waarom de tenuitvoerlegging van de straf zijn situatie dermate zal verslechteren dat de negatieve gevolgen ervan niet door een vernietigingsarrest zullen kunnen worden rechtgezet.

De verzoeker zet voorts niet uiteen waarom de niet-mededeling van het "opstarten" van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel vormt.

10. Het betoog van de verzoeker dat een tuchtsanctie wordt opgelegd terwijl volgens hem voor de tuchtvergrijpen vermeld in de rapporten van 23 en 24 juli 2013 één tuchtsanctie kon worden opgelegd, alsook dat hem een tuchtsanctie werd opgelegd zonder dat is ingegaan op zijn argumenten om geen tuchtsanctie op te leggen, heeft betrekking op de door hem aangevoerde middelen. De grondvoorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

maakt echter, naast de ernst van de aangevoerde middelen, een aparte wettelijke voorwaarde uit om tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen besluiten. Het in voorkomend geval voorhanden zijn van ernstige middelen toont aldus op zich niet aan dat ook aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

11. De mogelijke impact van de bestreden tuchtstraf op een eventuele nieuwe tuchtprocedure en op eventuele uitgaansfaciliteiten of strafuitvoeringsmodaliteiten, is niet te beschouwen als een rechtstreeks gevolg van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Als dat nadeel gerealiseerd wordt, dan zullen andere beslissingen daarvan de oorzaak zijn. Overigens belet niets de verzoeker om zijn wettigheidskritiek op de bestreden beslissing aan de bevoegde instanties ter kennis te brengen, voor het geval zij zich daarop zouden willen steunen om de wettelijke strafuitvoeringsmodaliteiten te weigeren.

12. Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 8 augustus 2013, door de Raad van State, XIIe vakantiekamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	staatsraad, wnd. voorzitter,

bijgestaan door

Astrid Truyens,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Astrid Truyens	**Geert Debersaques**